

אין חוק לפיקוח

על הספורט

התח'ימי,

והעוסקים בו

מסכנים את חייהם

מ ותו שר צוללן בעת צלילה בים הי אדום, חשף שוב את המחדל הגורם מדי פעם מיקרי-מוות, ומאות פגיעות גור פניות קשות.

לאורך חופי ים-סוף, הים האדום, פועל לוח מזה כמה שנים מלכודות-מוות לבני-אדם, במסווה של מועדוני-צלילה. לצורך צלילה זקוק אדם ללימוד יסודי של טכניקה והפעלת ציוד. כל מועדון חייב להי יות מצויד באביזרי-בטיחות וצלילה יק רים. בכל זאת, פועלים באין מפריע — לצד מועדונים מוסמכים ואחראים — חאפרים רבים המנסים לגרוף הון מלי מוד צלילה וההכרת ציוד ללא כל ידע והבנה.

תוך כך נגרמים אסונות רבים, ואילו הי גוף האחראי על נושא זה, הרשות לספורט

הפיקרות מתחת למים

ההפקרות הקיימת תימשך, תוך סיכון חיי אדם?

אומר מנכ"ל הרשות לספורט, יריב אורן: „נכון שהכל הפקרות. אני צועק על כך כבר שנים. מועדון-צלילה לא זקוק ליום לשום אישור, פרט לרישיון-עסק. הגשנו מזמן הצעת-חוק, הסוגרת פירצה זו, והיא כבר עברה דיון ונמצאת עתה במשרד הי מישפטים. ברגע שהצעת-החוק תתקבל ונחייב בתקנות הדוק על כל המועדונים, סדירה וסבירה שלהם.“

ועד שהצעת-החוק תתקבל, ההפקרות חוגגת.

שטח מופקר נוסף הוא הצלילה החור בבנית באמצעות שנוקלים. ברחבי הי עולם התפתח בשנים האחרונות ספורט של יציאה לים עם סירת-מיפרש או ביאכטה, וצלילה קלה באמצעות שנוקל בלבד. בי אילת ובשארם קיימות יאכטות מורשות, המסיעות לשיט חופים וצלילה, גובות כרי טיס כחוק ומשלמות מס. אך הן נתקלות באחרונה בתופעה של יאכטות פיראטיות. אלה הן יאכטות העוגנות בשארם לכמה שבועות בדרך ממסע ממושך, מנצלות את השהות לעשיית כסף מהפלגות קצרות בחוף, בסיוע של בתי-מלון, המשלמים להן מחיר נמוך יותר. ברור כי אין כאן (המשך בעמוד 41)

הצלילה של פריץ הוגשמידט. הוגשמידט הוא חובב-צלילה משווייץ, שהקים בשארם מיבנה קשיח כמו זה של הווארד, ושלה צוללנים משווייץ וגרמניה למועדון. באחד רונה מכר את המועדון לקבלן משארם, בשם הרי לונאי, אחרי שנושי המועדון פנו לבית-המשפט ומינו כונס-נכסים. אם יצליח לונאי לקיים את הרמה המיקצו עית של קודמו, הרי שגם מועדון זה יהיה בעל מוניטין, כמו צוללי ים-סוף.

מועדון שלישי הוא של וילי אלפרט, באילת, מול מלון לרוס. אלפרט, כמו הווארד, הוא בעל-מיקצוץ כנוסה, ומועדון נו מקיים רמה גבוהה של בטיחות וידע.

הפיפאטים

באו

פ ריחת מועדוני-הצלילה המיקצו צועיים והחובבניים מקורה בעובדה פשוטה. בעוד התיירות הרגילה לאילת וים סוף גדלה בקצב של עד 12% לשנה, הרי תיירות הצוללנים גדלה בקצב של עד 20% לשנה. נוסף על כך גילו הישראלים את הצלילה, משלמים עד 2000 לירות לקורט של ארבעה ימים בשארם. נראה כי הנהירה לצלילה ביס-סוף תג בר והלך משנה לשנה, והשאלה היא האם

אין כל חובה על מועדוני-צלילה בישרי אל להחזיק בתא-לחץ, המיועדים להצלת חיי צוללנים, כשמתרחשת תקלה בעת הצלילה. אין כל חובה להחזיק בפיקוח רפואי מינימלי. אין חובה לעשות דבר — והכל תחת עיני משרד החינוך, האחראי שם על ספורט זה.

הצלילה היא ענף שבו הפגם הקל ביותר בציוד — גורם אסון. מאות אנשים לקו בשמיעתם לצמיתות, או איבדו ריאה, כי תוצאה מתקלות בצלילה. ים-סוף שוקק

במלשרד החינוך והתרבות, מנסה להסיר מעליו את האשמה, בנימוק שמישרד המישפטים מעכב את הצעת-החוק שהגיי שיה הרשות.

בחמש השנים האחרונות הפך הים הי אדום מרכז-שיכה בינלאומי לצוללנים. בארצות-הברית לבדה מאגד מועדון-הצור ללנים שני מיליון חברים, ועוד כמיספר הזה חברים במועדונים שונים באירופה. הים האדום הוא מרכז-שיכה בינלאומי ברמה שווה לאיי-באהמה, מבחינת היופי

רוזנשטיין עי ספינת צוהרנים וחק במיקצוץ

צוללנים, ופיקוח אין, המקרים הללו קורים כאשר גופים חסרי הסמכה משכירים ציוד לא-תיקין, או מלמדים צלילה שלא כנדרש. כיום פועלים כמה מועדוני-צלילה לאר רך היס. הוותיק ובעל-המוניטין הוא צר ללי ים סוף של הווארד רוזנשטיין, צוללן ותיק מארצות-הברית, ודניאל מיכאל מ ישראל. הווארד הקים במקום מועדון-צלי לה במיבנה קשיח ובו ציוד רב ויעיל, והוא מלמד את הספורט המסוכן בקורט סיס בעזרת ספינות מיוחדות. הוא יום גם את הקמת ההתאחדות לפעילות תתימית בישראל. מועדונו של הווארד, שוכן בי שארם-אל-שייך, במפרץ נעמה. מציודו האחר של מפרץ נעמה נמצא מועדון-צלילה נוסף בעל מוניטין, מרכז

התתימי המזומן בו לצוללן. אולם מבחינת השירותים לצוללן ואבטחת חייו וברכי אותה, מפתח ישראל — אף אחר המפגרת שבמדינות העולם.

אין

כל חובה

ל מעשה, יכול כיום כל אדם לפתוח „בית-ספר לצלילה“, בלי שיהיה בי ידו כל ידע ונסיון, ללמד כראות עיניו, להחכיר ציוד לצלילה לתתימית כאשר אין כל פיקוח על טיב ורמת הציוד, ובכך לסכן את חייו של כל המשתמש בציוד פגום כזה.

המועדון של הווארד רוזנשטיין מיבנה קשיח וציוד טוב